

POEZIJA

Tomaž Šalamun

Tromba

Riba pav

S sokom v mišicah.
 Nisem slab, vajen sem in miren.
 Oči raztapljam.
 Slišim, kako jadro zaplapola.
 Sonce poljubi belo platno
 tridesetkrat in se
 uleži kot žareči kij.
 Kaj me brigajo refoli!
 Z leve in desne – morje!
 Štirinožec najprej uporablja vse
 štiri noge, teče po zemlji.
 Grm praska, kako potepta, zdaj to, zdaj
 ono, ampak kaj stopi v svilo,
 režo lima, še na zemlji?
 Je še v triumfu in soku, ko vzleti?

V nebesih te nihče ne čehlja. Ne
 moreš spodviti kopita,
 ni granitne kocke za tvojo
 glavo. Udi, prepereli, imajo smisel.
 Zrak je sivo-broneno rjav,
 nekdo zažiga lanene prte,
 drobnica je pijana in omamljena.

Zajameš pljuča,
 rolajo se in odkrivajo
 svežo češnjevo pito, ki jo nekdo
 odvija, preden je bila dana v
 pekač. Rastline rasejo na
 not in na ven,
 koža je ulita kot luna.

Se spomniš modrih hlačk in
 rekorda na sto metrov prosto?
 Tega, kako si se zleknil nad špago.
 In svojih spočitih utripov,
 malo kot riba, ki trza, in
 malo, kot bi se pahljala.

Duh

**

Duh, rabim te za predalčke.

Kdor ne leti, naj čepi in skače.

S kipi sem hitel v osrčje pliša.

Zaviti bodo, sveži.

Več jih imam, ker se drobim.

Buzdovan teše mesto.

Na podplatih je sivo, rjavo,

diši po koži in srcu.

Zvonovi potujejo iz svojih lin s padali.

**

Uči se od forme bučk.

Voskanje svet obnovi.

**

V požirku oblastnega ni krmarjenja.

Na screenu puh in koža.

Tudi če je dan siv – bičkar –

rudarji pripovedujejo pravljice.

Zbolel je kralj.

Črne niti iz vseh oblek navijam na špuro.

**

Razkrit pajčolan zadene okus.

Zaziba svet v harmonijo.

Glava solate, granata,

kri mi lije.

Tromba

Otrok si, ki je preveč jokal in se preveč
utrudil. Vse si poskušal. Driblal srca.
Rasel tako, kot je rasla svetloba in glava.

Boril si se kot lev. Ne pusti se razžareti.
Potem šklepetajo zobje. Tonus pade, luč
ugasne, burja zavija in do jutra je še daleč.

Tu so odkrili deblo, staro dva tisoč let.
Izvotljeno deblo. Takrat so ga izsekali.
Potem ga je srečna okoliščina tako potopila,

da je zrak tako čudno krožil, da se ga ni
dotaknil. Kam je skočil iz debela v mrzlo
vodo pred dva tisoč leti goli mož? Ne

povejo, ali je veslal ali se odrival.
Močvirje je plitvo. Je bilo z ločjem
zaraščeno tudi takrat? Dogaja se, da se

vtinec sesede in se razlije na krožnik.
Tekočina boli bolj, kot če je v trombi.
Težko si predstavljam mornarje, ki se
odrivajo, tu se ni od ničesar odriniti.
Kamni so umetni. Pomoli so narejeni. S
hrbtom vlačiš na kup svojo slavo, da boš
na koncu počil. Če ne počil, strohnel. Če
ne strohnel, nehal dihati. Če ne nehal
dihati, dihal naprej za devetimi gorami.

Mi te ne bomo slišali. Nihče te ne bo videl. Z nikomer ne boš okušal jogurta. Kako je, če se moraš boriti za življenje s posebnimi copatkami iz ovčke v ogromni prazni hiši in od povsod zunaj vdira mraz? Če čopič ne prime? Če ni od nikoder sadja?

Vse sem porabil. Nezaposleni Afričani prosijo za par frankov, vsi si dajejo roke, tudi oni in občutek je, da bo nekdo nekaj prebil. Da bo izskočil iz kože, ker ga preveč boli. Danes se je poglela dlan. Preveč sem se zapičil v Christiana in si ga vzal kot nekoga, ki ga bom oplodil. To je bil grozoten napuh. Christian je švoh, je truden, je popolnoma prepojen z

žalostjo in kulturo in mu parniki, ki plujejo pod oknom, morda več ne pomagajo. Kaj ti veš? Kako lahko rečeš, da boš ti zdaj z njim nekaj počel. Kako si lahko domišljaš, da boš srečen, če ga boš odtiskoval in spreminjal? Če ga boš kot

kak silovit veter metal na glavo, ga potiskal v hrib in mu razlagal, kaj so Langhe. Langhe so samo zanj. Iz Langhe je

prišla njegova mama. Graziellini starši so iz Kalabrije in Furlanije. Ne eden ne drugi ne znata zares italijansko. Zalival

si ju kot sodček mleka, plesal z njima,
jima vrtil in prižigal žarnice. Kaj pa, če je
to ritual? Če sem prihajajo sami nesrečniki?

Ki jih potem polomasti soseda, ki ima oči
norih groopies? In še marširaš na konec
sveta. Da bi videl kaj? Da bi srečal koga?

Da bi meditiral o ladjicah iz desetega
nadstropja in gledal prsi originalnih bretonskih
galebov, ki so veliki natančno tako kot tisti v

Kopru. Ni čuda, da se vžgeš kot bencin, tolčeš
po požaru slik in potem obležiš. Misliš, da se
boš zbudil v raju, pa se zbudiš na smrt izčrpan.